Живеничък. употр. жив живеничък. навѣрно жив.

Живиняк, в. живи́нък, живеничък.

Живни́ца (та) тоже що живеница, вилица. в. крѣтица. 2) скрофули враги. Л. Д. 1871 р. 121. — 1872. р. 140

Живничав, а, о, — и (ът) живеничав, сплютеничав. Л. Д. 1871. р. 121.

Живо нар. 1) ясно, очевидно: живо ми прѣдставям. 2) сѫщо, сходно; ярко; чъртитѣ на лицето му живо изобразени. 3) от все сърце аз взимам живо участие в' сѫдбата му. 4) бързо, скоро, сърчено=

=трѣба да се пита то-живо. 5) по живо по здраво; да си ходи живо и здраво: как сте живо здраво ли сте; 6) поздравление. Видир живо здраво разговорихме се. Живѣ. в. приживѣ.

Живовлек (ът) 1) тр. plantago, рус. подорожник: най напрѣд трѣба да посѣем живовлек. З. 265. 2) в. целавец, жиловник, жиловлак.

Живодер (ът) 1) който дере кожата на живо живото. 2) само-то живо одрано животно. 3) който постѫпва безчеловѣчно.

Живоначален, лна, о, — и (ът) 1) който съдържа в' себе си причината или началото на живота. 2) Епитет Чер. на св. Троица

Живоносен, сна, о, — и (ът) който носи в' себе си живот.

Живописец (ът) Зограф, даскал що пише икони. множ. -сци и хци. живописци искусни в' България. Пк. 142 Много ся живописци. Гп. 67

Живописвам 1) в. живопишя. 2) учащ. и условно = който бил много искусен да живописва. Л. Д. 1875 р. 142.

Живописан, а, о, — и (ът) изобразен живо написан: Твойзи образ тъй живо бѣше написан, Л. Д. 1875 р. 142

Живописание (то) Зография, изображение написано с' масленни бои

Живописче (то) умл. Младото живописче. Л. Д. 1875 р. 142.

Живописен, сна, о, — и (ът) 1) изобразен с' масляни бои. 2) съгласен с' изискванията на живописството. 3) що ся относи до живописството

Живописно нарѣч. картинно, както се изисква от живописството. Търново е на живописно мѣсто.

Живописство (то) Зографлък. в. живописание.

Живопишя гл. в. изобразявам живо и да приличат лице и нѣща.

Живоприемен, мна, о, — (ът) който приема в' себе си живот: живоприемний источник.

Живостен, стна, о, — и (ът) жив; очитѣ му живостни и проницателни т. 27. 133. 213.

Живост (та) гъвкост, бодрост, пъргавина, шавост: продължава се с' живост жътвата. Л. Д. 1870 р. 185.

Животворен, рна, о, — и (ът) който оживява, способствува да възстанови жизнените сили. Животворната топлина на пролѣтното слънце.

Животворя, ищ, и животворя, гл. в. оживя, съживя.

Животворящ, а, е — и (ът) който оживява, съживява.

Животен, тна, о — и (ът) който може да живѣе и да се поминува добрѣ съ всѣкиго: тя не е много работна, ала е много хрисима, хрисима още животна, животна и доброволна. Д. 69. 2) прил. вмѣсто род. пад. на сѫществителното: животен знак. бѣлѣг от живот. Х. Г. 92.